

Drodzy Czytelnicy,

często zastanawiamy się nad tym, czy w życiu społecznym dominuje ład czy raczej chaos, z czego one wynikają i jakie są między nimi relacje. Zwłaszcza, że kojarzą się z przekształceniami i ze zmianami. Czy lubimy zmiany? Z płynących zewsząd opinii wynika, że tylko część osób ich nie lubi.

Każde oczekiwanie zmiany zarówno w prywatnym, jak i zawodowym życiu wzbudza pewne nadzieje, ale i lęki, gdy zmiany są czynione naszym kosztem, gdy nie pyta się o zdanie, i kiedy decyzje, które zapadają zmieniają się niczym pogoda. Najbardziej zaś usatysfakcjonowani wydają się ci, którzy te zmiany wprowadzają, choć rzadko wnoszą one coś naprawdę nowego. Rozejrzyjmy się - czy nie zobaczymy, że pod przykrywką zmiany na lepsze jest tylko pęd do nikąd i bylejakość. A niejeden ich twórca niedługo, jak wielu, odejdzie w zapomnienie, a chaos z nieograniczoną liczbą wariantów pozostanie. Przykłady każdy znajdzie wokół siebie. Obserwując oświatową rzeczywistość odnoszę wrażenie, że *mówić można co najwyżej o chwilowych i nietrwałych wysepkach porządku w wielkim oceanie chaosu (Z. Bauman) a nie edukacyjnym boomie jakościowym, jak twierdzą niektórzy.*

Barbara Królikowska-Wunderlich

Zdjęcie: Alicja Szarzyńska

*pod drzewami – miłość
pośród ludzi – miłość
pośród deszczu
i w słońcu
odmieniałam pory roku
dokąd nie przyszła
teraz
jest tylko jedna pora roku
wiosna*

Halina Poświatowska

ABY LEPIEJ POZNAĆ SIEBIE, TRZEBA POZNAĆ INNYCH

Starożytni Chińczycy twierdzili, że rzeczy są do siebie podobne, jeśli uwypuklimy podobieństwa, różne zaś jeśli uwypuklimy różnice. Tak też jest z podobieństwami i różnicami kulturowymi. Jak pisał Jon Donne *Żaden człowiek nie jest samoistną wyspą: każdy stanowi utamek kontynentu, część łądu...* i to już jest powód, żeby o wielokulturowości i różnokulturowości uczyć, rozmawiać.

Zdjęcie: Alicja Szarzyńska

Kultura jest jak drzewo, jak baśniowe drzewo, którego każda gałąź ukształtowana jest inaczej, każdy kwiat ma swój własny kolor i zapach, każdy owoc specjalny smak. Każda kultura i każdy naród ma swoje własne piętno; lecz wszystkie gałęzie kultury odrosły od jednego pnia i wszystkie żywią się tymi samymi sokami. Jesteśmy wszyscy członkami wielkiej ludzkiej społeczności; nasze narodowe kultury są częścią kultury świata, którą musimy nadal tworzyć. (K. Birket – Smith). Jednym z wyrazów złożoności społeczności ludzkiej jest wielokulturowość. W odniesieniu do wielokulturowości potwierdza się powiedzenie, że *widać drzewa, ale nie widać lasu*. Widać wiele odmiennych zachowań – zwyczajów i obyczajów, zróżnicowanie językowe, religijne, różnice rasowe, narodowe czy etniczne. Różnice społeczno – kulturowe dotyczą aspektów ideologicznych, gospodarczych, politycznych. Jedne są łatwiej zauważalne, inne trudniej, a jeszcze inne są prawie niedostrzegalne.

W świecie współczesnym nie ma już kultur istniejących osobno, odrębnie, za siedmioma górami, w izolacji. Każda kultura jest obecnie, choć w różnym stopniu, zapośredniczona, hybrydyczna, naznaczona eklektyzmem – pisał Ryszard Kapuściński. Odmiennie grupy kulturowe krzyżują się ze sobą, nakładają, mieszają. Istotny jest też fakt, że w globalnej przestrzeni wszystkie zjawiska społeczno – kulturowe występują w dużym natężeniu i przyjmują różne oblicze, bo *świat jest wielką różnorodnością. Jest wielkim i niestęchanie bogatym collagem* (R. Kapuściński) różnych narodów,

narodowości, grup i ich kultur na różnych kontynentach. Współcześnie niemal każdy obszar na świecie cechuje się mniejszą czy większą wielokulturowością. Wielokulturowość nie zawsze wynika z chęci bycia razem czy obok siebie, ale też z konieczności. *Każde społeczeństwo zajmujące obszar, gdzie przecinały się różne szlaki komunikacyjne i wędrówki ludów, gdzie przeplatały się ze sobą drogi kupców, gdzie kierowały się przymusowe lub dobrowolne migracje i przymusowe deportacje, gdzie ścierały się ze sobą interesy polityczne imperiów, gdzie znajdowały się swoiste "róże wiatrów" dyfuzji kulturowej – jest z natury rzeczy, społeczeństwem wielokulturowym...* Do tego dochodzi obecnie także cywilizacja globalna z jej łatwym przemieszczaniem się pieniędzy i towarów, ale także wytworów kulturowych i ludzi – pisze Marian Golka. Wśród wielu przyczyn wielokulturowości wymienia się koczownictwo, procesy kolonizacyjne, niewolnictwo, uchodźstwo, migracje zarobkowe. Tym ostatnim poświęca się więcej uwagi, bo sam ten proces ma wiele przyczyn, uwarunkowań i skutków. Trudno go opisać, bo trudno określić granice społeczno – kulturowe między ludźmi i wzajemne między nimi relacje, które są przeważnie odczuciami, nastawieniami czy stereotypami. Najczęściej funkcjonują określenia dotyczące *swoich* czyli tych, których się dobrze zna, którym się ufa i uznaje za podobnych do siebie, bo łączą wspólne rytuały, znajomość wzorców kulturowych. Ale są przecież *inni*, którzy różnią się od nas, którzy nas niepokoją, którym nie ufamy, bo po prostu ich nie znamy, nie jesteśmy świadomi różnic kulturowych. Najczęściej postawy wobec *innych/obcych* przejawiają się jako: *nieufność, niepewność* stwarzająca dystans, *brak zainteresowania* jakimkolwiek kontaktem związany przeważnie z przesądami, stereotypami; *zaciekawienie* z odrobiną życzliwości; *szok kulturowy*, czyli poczucie głębokiego niepokoju i dezorientacji w kontaktach z inną grupą i jej kulturą; *ksenofobia* wobec innych, czyli ostentacyjna niechęć, znieważanie, izolacja, a także *kpina*, ironizowanie, ośmieszanie; *dyskryminacja*. Im bardziej ksenofobiczna nieakceptująca innych, jest kultura, w której tkwią ludzie, tym silniejsza będzie tendencja do posługiwania się stereotypami i ostrego podziału na *swoich* i *obcych*.

Dowodem takich postaw jest też określanie innych zbiorowości lub ich przedstawicieli wyrażeniami z języka potocznego o zabarwieniu lekceważącym, negatywnym, typu: Francuz to *żabojad*; Włoch to *makaroniarz*; czarnoskóry Afrykanin to *bambus* lub *czarnuch*; Żyd to *żydek*, każdy mieszkaniec Dalekiego Wschodu to *zółtek*. Wszystkim niemal bez wyjątku przypisuje się cechy, które świadczą o nich jak najgorzej, bo rzekomo są to: cwaniacy, nieroby, złodzieje, przestępcy, darmozjady i ... można by tak w nieskończoność. Oczywiście stosunek do *innych/obcych* jest bardzo różny.

W zależności od tego jaki jest jego status, jaką „pokazuje swoją twarz”, która niesie wiele znaczeń, symboli, znaków odmienności, ale i podobieństw. Chodzi więc o to, by tę twarz poznać, by przestała być *inna*, by dzięki poznaniu poszerzyć rozumienie świata i zmienić postawy i wzajemne relacje. Temu służy edukacja międzykulturowa, której rolą jest pomoc uczniom w zrozumieniu różnic i podobieństw między ludźmi różnych kultur, nauka prowadzenia dialogu międzykulturowego, dokonywania wyborów. Tym samym jest też okazją do poznawania własnej kultury i siebie, bo jak pisał R. Kapuściński: *aby lepiej poznać siebie, trzeba poznać innych*, zwłaszcza, że współczesny zglobalizowany świat zburzył wiele granic, ale nie wszystkie mury. Przyjmując, że wielokulturowość jest faktem, to edukacja międzykulturowa koniecznością, ważnym zadaniem *budowania społeczeństwa opartego na zauważaniu siebie, wzajemnym szacunku, zrozumieniu i porozumieniu poprzez doświadczenie i współdziałanie ze sobą, mimo różnic, a może dzięki temu, że zauważyliśmy te różnice kulturowe.* (J. Nikitorowicz) Tego trzeba się nauczyć. Jak? Przede wszystkim chcieć poznać, być otwartym na odmienną kulturę drugiego człowieka. Dzięki rozwijającym kompetencjom kulturowym łatwiej będzie współpracować, porozumiewać się z ludźmi pochodzącymi z innych kultur. Biorąc to wszystko pod uwagę trzeba rozwijać kompetencje kulturowe, zwłaszcza, że rozumienie innych jest warunkiem funkcjonowania w świecie. I to jest, między innymi, zadanie szkoły, by *inni* nie byli *obcy*, a uprzedzenia, stereotypy nie funkcjonowały. Jest to duże wyzwanie dla nauczycieli, którzy nie tylko pracują z dziećmi polskimi, ale coraz częściej z dziećmi cudzoziemskimi, a także dziećmi emigrantów, dla których sytuacja, w jakiej się znalazły jest trudna.

W kontekście edukacyjnym pomocą dla uczniów i nauczycieli będzie *Autobiografia Spotkań Międzykulturowych*, dokument Rady Europy, który może ułatwić podejmowanie różnorodnych działań dotyczących wielokulturowości, skłaniać do refleksji, prowokować do stawiania pytań o wartości, o życie drugiego człowieka.

Chodzi też o to, aby świat stawał się jeden w sensie ludzkim, by następował proces wzajemnego poznania, zrozumienia, zbliżenia dzięki otwartości, dobrej woli, życzliwości.

Spotkania z nauczycielami zainteresowanymi tą problematyką w oparciu o *Autobiografię* odbędą się we wrześniu. Już teraz serdecznie na nie zapraszam.

Barbara Królikowska-Wunderlich

Bibliografia:

1. Autobiografia Spotkań Międzykulturowych: kontekst, koncepcję, teoria.
2. Birket - Smith K.; Ścieżki kultury. Warszawa 1974
3. Golka M.; Imiona wielokulturowości. Warszawa 2010
4. Kapuściński R.; Lapidarium II. Warszawa 1995
5. Kapuściński R.; Nie ogarniam świata. Warszawa 2007
6. Nikitorowicz J.; Grupy etniczne w wielokulturowym świecie. Sopot 2010

Międzynarodowy Dzień Języka Ojczystego

Język to dowód osobisty, więcej to twarz i dusza.

Ryszard Kapuściński

„Za rękę z Einsteinem- Edycja II”

W Szkole Letniej 2010 w ramach projektu „Za rękę z Einsteinem-Edycja II” odbywającej się na terenie Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie uczestniczyło około 1200 gimnazjalistów z 60 szkół województwa warmińsko – mazurskiego. Na miejsce wakacyjnych spotkań z nauką wybrano Centrum Konferencyjno-Szkoleniowe w Kortowie. Uczniowie uczestniczyli w specjalnie przygotowanych dla nich zajęciach z matematyki, fizyki, chemii i języka angielskiego, prowadzonych przez naukowców z Uniwersytetu Warmińsko – Mazurskiego w Olsztynie. Zajęcia były prowadzone w formie pokazów, doświadczeń i eksperymentów. Doświadczenia fizyczne i chemiczne wykonywali samodzielnie uczniowie korzystając jedynie z pomocy studentów i nauczycieli akademickich. Zajęcia ze wszystkich przedmiotów w ramach Szkoły Letniej okazały się bardzo interesujące i dostosowane do poziomu gimnazjalistów. W opiniach nauczycieli gimnazjalnych uczestniczących w Szkole Letniej zajęcia te zostały ocenione jako bardzo ciekawe, profesjonalnie przygotowane, prowadzone w przyjaznej i niestresującej atmosferze. Podczas pobytu gimnazjaliści również uczestniczyli w zajęciach przygotowanych przez firmę Edu -Fan. Na tych zajęciach młodzież mogła połączyć wiedzę teoretyczną z praktyką wykonując samodzielnie latawce, makiety mostu o określonych parametrach oraz katapulty. Praca w grupach pozwoliła na integrację młodzieży z różnych szkół. Na miejsce działań praktycznych wybrano „amfiteatr” przy Centrum Konferencyjnym.

Poza uczestnictwem w zajęciach naukowych gimnazjaliści w trakcie lipcowego pobytu w Olsztynie mieli okazję poznać nasze miasta oraz kampus uniwersytecki - Kortowo. Dużą atrakcją dla młodzieży okazało się mieszkanie w Domu Studenckim i stołowanie w prawdziwej stołówce studenckiej prowadzonej przez Fundację Żak. Niezapomnianych wrażeń młodzieży dostarczyła dyskoteka w klubie studenckim Rakor na terenie Kortowa.

Zdjęcie: Krzysztof Walczak-Wójciak

W słoneczne dni młodzież korzystała z bazy sportowej uniwersytetu i z plaży kortowskiej. Młodzież szczególnie w lipcowe upały doceniła bliskość plaży i jeziora Kortowskiego.

Mam nadzieję, że te dni spędzone w Kortowie na długo zapadną w pamięci gimnazjalistów i ich opiekunów, jako dni wakacyjne a jednocześnie dostarczające wiele przeżyć edukacyjnych.

*dr Jolanta Fieducik
Koordynator wojewódzki projektu
Za rękę z Einsteinem - edycja II*

Rok Odkrywania Talentów

**ROK ODKRYWANIA
TALENTÓW**

www.roktalentow.men.gov.pl

MINISTERSTWO EDUKACJI NARODOWEJ

Lekcje w kinie

Nowe Horyzonty Edukacji Filmowej to ogólnopolski projekt, który ma na celu przygotowanie młodych widzów do odkrycia i głębszego zrozumienia filmu jako tekstu kultury. Od ubiegłego roku szkolnego jest realizowany także w Olsztynie – w kinie Awangarda.

Olsztyńska **Szkoła Podstawowa nr 13** chętnie przystąpiła do tego projektu. Biorą w nim udział zarówno dzieci młodsze (klasy trzecie z wychowawczyniami – Beatą Misiewicz i Violetą Jarocką), jak i starsze (klasa czwarta pod moją opieką). Trzecioklasiści realizują cykl „Filmowe podróże”, poznając filmy pochodzące z różnych stron świata i zdobywając informacje z dziedziny geografii, historii i kultury wybranych krajów. Natomiast starsze dzieci w ubiegłym roku szkolnym zgłębiały tajniki sztuki filmowej w ramach cyklu „Na planie filmowym”. W bieżącym roku szkolnym wybrałam cykl „Kino współczesne”. Systematycznie, raz w miesiącu, wspólnie z moją klasą oglądam w kinie Awangarda ciekawe europejskie filmy dziecięce ostatnich lat, które nie pojawiały się wcześniej w repertuarze polskich kin. Widzę zainteresowanie, zadumę, a niekiedy wręcz fascynację młodego widza w zetknięciu z kinem naprawdę wartościowym, nieszablonowym, kinem ambitnym, o złożonej tematyce, kinem wymagającym zaangażowania. Niemiecki film „Krokodyle z przedmieścia” w reż. Ch. Dittera pobudził

„Krokodyle z przedmieścia”

dzieci do refleksji o sytuacji ludzi niepełnosprawnych; duński film „Święta Karli” w reż. Ch. Sachs Bostrup unaoczniał im, w jaki sposób należy rozmawiać o osobistych problemach, aby je właściwie rozwiązywać; holenderski film „Indianin” w reż. I. Houtman zainspirował do rozważań na temat adopcji oraz poczucia tożsamości dziecka urodzonego w innej części świata. Cieszę się - jako nauczyciel i wychowawca - że młody człowiek uczy się rozumieć i w pełni przeżyć audiowizualny tekst kultury, dostrzegać jego zawartość merytoryczną oraz walory artystyczne. Sprzyja temu niewątpliwie atmosfera, jaka panuje w kinie. Przed każdym seansem dzieci spotykają się z ludźmi kultury, sztuki, czasem z twórcami kina, którzy wprowadzają widzów w problematykę filmu. Nauczyciele

„Święta Karli”

natomiast otrzymują materiały dydaktyczne dotyczące danego dzieła, dzięki którym mogą łatwiej zanalizować poruszane zagadnienia po powrocie do szkoły.

Uczestnicząc w programie NHEF, pogłębiłam własną wiedzę na temat sztuki filmowej. Miałam także możliwość wzięcia udziału w warsztatach filmowych dla nauczycieli, które odbyły się w ramach Międzynarodowego Festiwalu Filmowego Era Nowe Horyzonty we Wrocławiu w lipcu ubiegłego roku. Były to profesjonalnie przygotowane i doskonale przeprowadzone zajęcia dotyczące historii kina, struktury dzieła filmowego oraz analizy zarówno klasyki, jak i wybitnych produkcji kina współczesnego. Niewątpliwie udział w projekcie NHEF stanowił dla mnie źródło inspiracji oraz cennych doświadczeń osobistych i zawodowych.

Maria Radoch
Szkoła Podstawowa nr 13 w Olsztynie

**Rok 2011 -
Rokiem Jana Heweliusza**

Wpływ osobowości nauczyciela na efektywność nauczania

Na stosunek ucznia do szkoły i obowiązków szkolnych ogromny wpływ ma przede wszystkim środowisko rodzinne. Negatywne oraz lekceważące sądy o szkole wygłaszane przez rodziców, szczególnie w przypadku gdy autorytet rodzicielski cieszy się jeszcze uznaniem u ich podopiecznych, niestety obniżają autorytet nauczycieli. Zjawisko to występuje również odwrotnie. W sytuacji, gdy rodzice wyrażają się z uznaniem o pracy szkoły, utrzymują z nią żywy kontakt, wówczas młodzież również czuje się w obowiązku przestrzegać norm i zasad dobrego zachowania na terenie placówki oświatowej, co z czasem może przerodzić się w pozytywny nawyk.

Nie należy zapominać, iż na stosunek ucznia do szkoły nie tylko wpływa środowisko rodzinne, lecz także postawa nauczyciela oraz jego osobowość. Grono pedagogiczne, składające się z różnych osobowości, buduje w szkole specyficzną atmosferę, która jest zależna od cech charakteru przez nich reprezentowanych. Wspomniana osobowość nauczyciela oznacza w kontaktach z uczniem: umiejętność wspierania rozwoju ucznia, rozumienie jego osobistych problemów, akceptowanie jego potrzeb oraz darzenie go szacunkiem. Jedną z najistotniejszych umiejętności, jakich oczekuje się od pedagogów, to łatwość nawiązywania kontaktu i prowadzenia dialogu, z dostosowanym do wieku ucznia i potrzeb sytuacji słownictwem. Aktywne słuchanie, sensownie i adekwatnie sformułowane informacje zwrotne oraz właściwe artykułowanie i nadawanie komunikatu „JA” stanowi podstawę właściwie prowadzonej rozmowy. Jest ona tak prowadzona, że nauczyciel poprzez parafrazowanie słów ucznia naprowadza go jedynie na właściwy tor i niejako zmusza do podjęcia właściwych rozwiązań. Uczniowi przekazuje natomiast, co sądzi o opanowaniu zadanego materiału, co uczeń ma uzupełnić, jak ocenia jego pracę. Stosując informację zwrotną, nauczyciel ułatwia sobie ocenę zaangażowania ucznia w pracę na zajęciach. Przekazywanie uczniowi wskazówek o możliwości uzyskania lepszych wyników w nauce lub korygowanie negatywnego zachowania może zostać uczynione właściwie jedynie poprzez dialog. Jednak o dialogu wychowawczym można mówić jedynie wówczas, gdy ze strony nauczyciela zostaną spełnione pewne warunki. Powinno się uznać i zaakceptować indywidualność każdego dziecka oraz zachowywać bezpośredniość w stosunkach wychowawcy z wychowankiem. Spełnienie tych warunków nie oznacza bynajmniej bezkrytycznego stosunku do niepoprawnego zachowania ucznia. Błędem byłoby jednak krytykowanie osobowości ucznia, gdy problem tkwi w jego zachowaniu. Należy traktować ucznia jako odrębną jednostkę, a nie projekcję naszych wyobrażeń. Indywidualizm w tym wypadku polega na tym, aby zawsze pamiętać, iż każdy uczeń jest kimś oryginalnym, o niepowtarzalnej osobowości.

Wielu nauczycieli popełnia błędy w sferze wychowania, które w skuteczny sposób mogą zniechęcać ucznia do nauki w ogóle. Wychowawca nie powinien dopuszczać, aby lekcje przeznaczone na rozwój intelektualny i osobowościowy ucznia były zdominowane przez pracę biurową czyli poświęcone sprawdzaniu obecności, wyników, czy omówieniu spraw formalnych. Zdarza się, iż lekcje przedmiotowe skupiają się głównie wokół egzekwowania wiedzy, opracowania nowego tematu. Rzadko znajduje się wówczas czas na zapytanie ucznia o to, z czym sobie nie radzi, jak się czuje. Rzadko też uczeń jest chwalony za zaangażowanie w pracę lub próbę rozwiązania zadania. Często uczeń traktowany jest jako element pracy zawodowej. Element, który jest na tyle obojętny, że nie dostarcza radości, a jedynie powoduje niezadowolenie i zmęczenie psychiczne nauczyciela. Powoduje to, iż podopieczni coraz mniej rozmawiają z wychowawcami. Nie chcą komunikować swoich emocji, uczuć i potrzeb. W tym przypadku mamy do czynienia z błędami, o których mówi się, że zaburzą przebieg interakcji wychowawczej. Mają one niekorzystny wpływ na doraźne funkcjonowanie bądź rozwój wychowanka. Również pomimo pozornie nie zaburzonej interakcji mają niekorzystny wpływ na dalszy rozwój dziecka, zarówno emocjonalny, jak i intelektualny.

W badaniach przeprowadzonych przez Julię Skorupską - Sobańską uczniowie wymienili szereg cech charakteru nauczycieli, które mają negatywny wpływ na formowanie się odpowiedniego stosunku do szkoły oraz nauki poszczególnych przedmiotów. Brak sprawiedliwości przy ocenianiu oraz nerwowość są cechami budzącymi najczęściej zastrzeżeń. Pozostałe miejsca zajmują: oschłość, surowość, brak wyrozumiałości, nieznanostwo psychiki młodzieży, zbyt wysokie wymagania, niewłaściwe metody pracy dydaktycznej, brak umiejętności utrzymania autorytetu.

Problem posiadania autorytetu, bądź bycia nim, wiąże się ściśle z autentycznością danego nauczyciela. Istotnym wydaje się wiedza o tym, w jak dużym stopniu nauczyciele wpływają na uczniów w rezultacie przypisywanego lub zdobytego autorytetu. Ważne jest również uświadomienie sobie, co kryje się pod pojęciem "autorytetu". Większość nauczycieli myli bowiem ten termin z pojęciem "władzy", która wiąże się z zależnością ucznia. W takiej sytuacji nauczyciel tak długo sprawuje władzę w klasie, dopóki podopieczni czują się od niego zależni. Coraz częściej jednak władza w szkole traci na swojej wartości z powodu większej niezależności wychowanków, którzy często sami są w stanie zaspokoić swoje potrzeby. A ponieważ znaczna część nauczycieli nadal stara się kontrolować swoich podopiecznych, reagują oni niezależnym, buntowniczym oraz nierzadko agresywnym zachowaniem. Stąd też uczniowie stosują mechanizmy obronne

przeciwko szkolnej władzy, do których można zaliczyć: bunt, opór, prowokowanie, odwet, kłamstwo, wykręty, obwinianie innych, oskarżanie, narzucanie swojej woli, terroryzowanie, znęcanie się, oszukiwanie, odpisywanie, ściąganie, organizowanie się, tworzenie sojuszków, itd.

Uczniowie pragną postrzegać nauczyciela, podobnie jak rodziców, jako pewnego rodzaju ideał. W momencie, gdy rzeczywistość nie jest w stanie sprostać ich pragnieniom, dochodzi do rozczarowania i zniechęcenia się do nauczycieli, konkretnych przedmiotów, a czasem do wszystkiego, co wiąże się ze szkołą. Powodem mogą być również błędy popełniane przez nauczycieli. Zastosowanie w pracy dydaktyczno - pedagogicznej zasad indywidualizacji, obiektywizmu i bezstronności w ocenianiu uczniów stanowi jeden z elementów wpływających na porozumienie z nauczycielem. Ważne jest również w miarę dokładne poznanie ucznia oraz jego podstawowego środowiska życia, czyli rodziny oraz nawiązanie kontaktu z jego opiekunami. Nieposzanowanie godności osobistej ucznia, nietaktowne i brutalne traktowanie go oraz stwarzanie sytuacji uprzywilejowania ucznia ze względu na pozycję społeczną rodziców niejednokrotnie wpływa na negatywne relacje nauczyciel - uczeń. Jednak najczęstszym błędem popełnianym przez nauczycieli jest brak konsekwencji w stawianych dzieciom i młodzieży zadaniach i egzekwowaniu ich realizacji.

Spośród cech charakteru mających wpływ na pozytywny stosunek uczniów do nauczyciela, wyróżnia się: wyrozumiałość, życzliwość, dobroć oraz bezpośredniość w obcowaniu z młodymi ludźmi, a następnie sprawiedliwość, opanowanie, wiedzę, umiejętności dydaktyczne oraz stawianie wysokich wymagań edukacyjno - wychowawczych. Pogodne usposobienie, poczucie humoru, zainteresowanie problemami młodzieży, znajomość jej psychiki oraz kultura osobista stanowią dodatkowe zalety. Można stwierdzić, iż nauczyciel wywierający pozytywny wpływ na ucznia i tym samym motywujący do nauki, to osoba, która posiada kompetencje prakseologiczne, komunikacyjne, współdziałania, kreatywne, informatyczne oraz moralne. Wszystkie te kompetencje wzajemnie na siebie oddziałują i tworzą model nauczyciela dynamicznego, który bierze aktywny udział w życiu szkoły, jej rozwoju oraz rozwoju ucznia. Wychowawca powinien zatem dostrzegać w uczniu wartość podstawową i naczelną oraz uznawać go i szanować. Uczeń powinien być traktowany w sposób podmiotowy, a nie instrumentalny. Oznacza to, iż nauczyciel nie powinien odmawiać swojemu podopiecznemu prawa do szacunku, wyrażania własnych uczuć i myśli, ponoszenia odpowiedzialności za siebie oraz dokonywania wyborów w zgodzie ze wspólnym dobrem. Należy przy tym pamiętać, iż uczeń nie powinien pozostać bez jakiegokolwiek opieki i wsparcia. Wolność stanowi umiejętność wyboru, a uczeń tę umiejętność dopiero zdobywa. Młodzież w swojej samodzielności i chęci podejmowania samodzielnych decyzji oczekuje jednak pewnego rodzaju drogowskazu w postaci konkretnych

zasad postępowania. Przyjęcie przez nauczyciela takiej postawy oraz praca zgodna z demokratycznym stylem kierowania stanowi istotny przejaw podmiotowego traktowania osób uczących się.

Ów częściowo scharakteryzowany styl kierowania grupą społeczną, jaką stanowi klasa szkolna, ma również ogromne znaczenie dla dydaktyki, jak prawidłowa realizacja przez szkołę swoich funkcji. Style kierowania są zależne od osobowości nauczyciela, a tym najbardziej pożądanym jest styl demokratyczny. Nauczyciel praktykując w swojej pracy ten model kierowania grupą, zachęca uczniów do podejmowania samodzielnych decyzji oraz swobodnego wypowiedzania się na forum klasy. Jednakże uczniowie ci mają świadomość przejęcia odpowiedzialności za swoje słowa i czyny. Nauczyciel określa również czynności grupy zgodnie z ich preferencjami, czyli możliwościami, uzdolnieniami oraz zainteresowaniami. Uczniowie muszą jednak pamiętać, iż oprócz zasłużonej nagrody, która będzie adekwatna do wykonanego zadania, mogą spotkać się z karą, również wymierzoną sprawiedliwie.

Karolina Walczykowska
Zespół Szkół Handlowych w Sopocie

Praktyczne aspekty wdrażania nowej podstawy programowej w przedszkolach

Nowa podstawa programowa, jak wszystko co nowe, wzbudziła w nauczycielach przedszkoli, dyrektorach i rodzicach zrozumiały niepokój. Często niepokój ten potęgowały media wywołując niepotrzebne emocje. Chcąc temu zaradzić MEN zwoływało konferencje prasowe, w gazetach ukazywały się artykuły, a dyrektorzy przedszkoli organizowali spotkania z rodzicami, by uspokoić rodzicielski niepokój dotyczący losu ich sześciolletnich pociech, które miały trafić do szkół.

Istotne wydało mi się przygotowanie rad pedagogicznych przedszkoli do realizacji nowego wyzwania oraz dostarczenia im argumentów dla rodziców i opiekunów, które potwierdzą, że dzieci sześciolletnie mogą rozpocząć naukę w szkole.

Praktyka pedagogiczna dowodzi, że łatwiej jest nauczyć dzieci rozpoznawania i składania liter, niż ukształtować ich pełną gotowość do nauki czytania w powiązaniu z nauką pisania. Postanowiono więc, że kształtowaniem umiejętności czytania i pisania zajmą się nauczyciele edukacji wczesnoszkolnej. Zadaniem przedszkola i klas zerowych jest ukształtowanie u dzieci gotowości do nauki czytania i pisania.

Warmińsko-Mazurski Ośrodek Doskonalenia Nauczycieli w swojej ofercie na 2009 rok szeroko uwzględnił tematykę związaną z nową podstawą programową i przygotował ofertę edukacyjną dla różnych etapów edukacji, których miały dotyczyć powyższe zmiany, jak również dla doradców metodycznych, dyrektorów wszystkich typów szkół, placówek, wizytatorów KO i pracowników wydziałów edukacji jednostek samorządu terytorialnego. Każdy więc mógł wybrać odpowiednie szkolenie dla siebie, by być przygotowanym na zmiany. Dyrektorzy placówek odpowiadający za doskonalenie wewnątrzszkolne nauczycieli mieli możliwość wybrania odpowiedniej tematyki. Tylko jedna szkoła w Olsztynie poprosiła o zorganizowanie warsztatów w wymiarze 10 godzin nt. *Sześciolatek w szkole - przygotowanie do pracy z uczniem młodszym*.

Po V Forum Edukacyjnym, które odbyło się w Krakowie w dniach 14-16 kwietnia a poświęcone było dialogowi, szczególnie wystąpienie prof. Doroty Klus-Stańskiej *Między przedszkolem a szkołą – od monologu do dialogu osób i znaczeń* nabrało innego wymiaru. Wzbudziło refleksję, że może ten dialog już się u nas rozpoczął? Choć, jak mówią jedna jaskółka wiosny nie czyni, to jednak świadomość nauczycieli edukacji wczesnoszkolnej jest coraz większa - do pracy z uczniem młodszym trzeba się przygotować.

Jeszcze jedna ważna myśl z Forum wypowiedziana przez prof. Mariana Śnieżyńskiego dotycząca dialogu między szkołą a przedszkolem: *to szkoła i nauczyciel*

edukacji wczesnoszkolnej powinni szukać kontaktu z nauczycielem przedszkola, by poznać przyszłego ucznia i pomóc mu przekroczyć kolejny próg edukacyjny.

Nasz Ośrodek proponując bogatą ofertę form doskonalenia wpisał się w realizację hasła Forum. Nauczyciele przedszkoli przystąpili do poznawania wymogów nowej podstawy programowej biorąc udział w różnych formach doskonalenia tj.

- Forum nauczyciela przedszkola
- Forum dyrektora przedszkola
- seminaria
- konferencje
- warsztaty
- szkoleniowe rady pedagogiczne
- kursy doskonalące

W niedługim czasie może okazać się, że zajdzie potrzeba dialogowania między szkołami podstawowymi a gimnazjami, gimnazjami a szkołami ponadgimnazjalnymi. Przydałaby się umiejętność dialogowania uczelni z tymi poprzednimi szkołami. To tak na marginesie rozważań nad czynnikami warunkującymi powodzenie zmian, które czekają środowisko w 2012 roku.

Najczęściej wybierane tematy szkoleniowych rad pedagogicznych:

1. Odpowiedzialność nauczyciela za przygotowanie dzieci do podjęcia nauki szkolnej.
2. Rola zabaw w przeciwdziałaniu agresji - nauczyciel doradcą rodziców.
3. Praca z pięcioletkiem w dobie nadchodzących zmian.
4. Uczyć przez zabawę.

Wypracowaniu nowego sposobu dokumentowania pracy nauczyciela wymagały: zapisy w dziennikach, plany miesięczne, ramowe rozkłady dnia.

Należy zadbać aby zaplanowany przez MEN harmonogram zmian był właściwie realizowany. Wszystkim powinno zależeć, aby dzieci uczyły się i przygotowywały do szkoły w bezpiecznych, przyjaznych i dostosowanych do ich potrzeb warunkach.

Należy zwrócić uwagę na to, iż liczebność grup pięcioletnich i sześciolatek w przedszkolach przekracza liczbę 25 osób w każdym oddziale.

Z przeprowadzonej przeze mnie sondy wynika, że taką grupą dzieci opiekują się często tylko jeden nauczyciel, bez wożnej oddziałowej czy innej osoby wspomagającej. Jest to zagrożeniem dla bezpieczeństwa dzieci. Taka sytuacja również utrudnia odpowiednią realizację wymogów podstawy programowej dotyczącej pobytu dziecka na świeżym powietrzu, realizację wycieczek i spacerów.

Utrudnia też realizację zasady indywidualizacji pracy z dzieckiem, jak również potrzebę organizacji pracy

w małych grupach. Nowa podstawa programowa kładzie szczególny nacisk na indywidualizację procesu wychowawczo-dydaktycznego.

Przy tak dużej liczbie dzieci w grupach, braku osób wspierających nauczyciela, braku niań w grupach dzieci trzyletnich, słabo zorganizowanym wolontariacie realizacja nowej podstawy programowej może być utrudniona.

Ponadto nauczyciel zobowiązany jest do dokumentowania rozwoju, postępów dziecka w formie obserwacji. W grupie pięciolatek dochodzi jeszcze diagnoza przedszkolna, co często wymaga indywidualnego kontaktu z dzieckiem. Dobrze byłoby aby w tym czasie w grupie była osoba dorosła, która czuwałaby nad bezpieczną zabawą dzieci.

Teresa Pupel

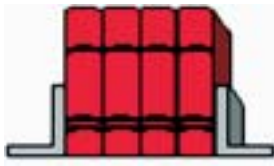
Sprawić przyjemność ich cieniom

Josif Brodski

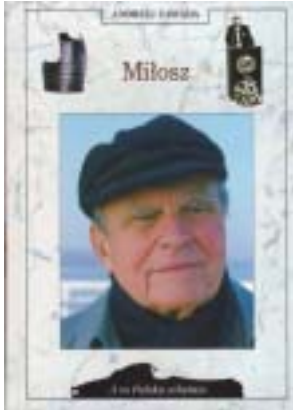
**Rok 2011 -
Rokiem Marii Curie-Skłodowskiej**

**Rok 2011 -
Rokiem Czesława Miłosza**

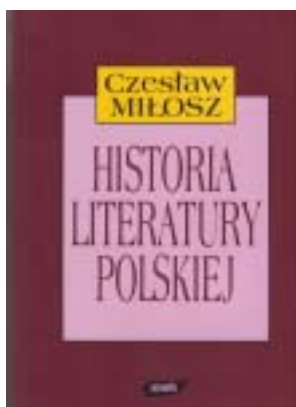

BIBLIOTEKA W-M ODN PROPONUJE

Zawada Andrzej: Miłosz. Wrocław, Wydawnictwo Dolnośląskie 1998

Rok 2011 jest rokiem Czesława Miłosza. To dobra okazja do ponownej lektury jego dzieł, gdyż znamy tylko najczęściej cytowane wiersze. Do jego trudnej filozoficznej poezji nie sięgamy zbyt często, a twórczość prozatorska też jest mniej znana. Warto poznać życie pisarza i dlatego powinno się przeczytać biograficzną książkę A. Zawady, który uważa, że życie Miłosza *jest samo w sobie dziełem, którego odczytanie przynosi wiedzę o twórcy, a równocześnie staje się przypowieścią o losie artysty naszego stulecia.*

Czesław Miłosz: Historia literatury polskiej do roku 1939. Tłum. M. Tarnowska. Kraków, Wydawnictwo ZNAK 1996

Nie wszyscy wiedzą, że Czesław Miłosz jest autorem podręcznika o literaturze polskiej. Jest to dokument profesorskiej działalności poety - to zbiór wykładów przygotowanych dla amerykańskich studentów. Miały one na celu zaznajomienie cudzoziemców z podstawowymi faktami, znanymi dobrze Polakom, a często zniekształconymi w prasie i literaturze zagranicznej.

Czesław Miłosz: Spizarnia literacka. Kraków, Wydawnictwo Literackie 2004

Książka jest zbiorem miniesejów Czesława Miłosza pisanych na przełomie 2003/2004 i drukowanych w „Tygodniku Powszechnym”. Te krótkie teksty dotyczą twórczości znanych pisarzy, zapomnianych wielkich twórców, poetów. Możemy więc poznawać fascynacje literackie wielkiego noblisty, bo „Spizarnia literacka” to zapis tego, czym karmił on swoją wyobraźnię literacką. Przywołany tu będzie i J. Lechoń, i M. Proust i T. Różewicz i wielu, wielu innych. Niektóre teksty wyjaśniają jego własne wiersze, np. esej „Karuzela” wyjaśnia okoliczności powstania utworu „Campo di Fiori”.

Czesław Miłosz: Pieśń przydrożny. Kraków, Wydawnictwo ZNAK 1997

„Pieśń przydrożny” to wg prof. Mariana Stali autoironiczne określenie sytuacji samego Miłosza - niezwykła, dająca do myślenia metafora poety, który od dziesięcioleci usiłował schwytać „dzikiego łabędzia Świata”, poety uparcie poszukującego istoty rzeczywistości. Ten chaos otaczający człowieka porządkuje według Miłosza tylko poezja, to ona przywraca porządek świata:

*Ależ to wcale takie trudne nie jest
Pan Bóg stworzył świat. A jak dawno temu?
Niedawno. Dzisiaj rano. Chyba przed godziną
Bo kwiaty otwierają się, ledwie dokończone
- i świat na chwilę, na cztery wersy, jest jasny
Stworzony na nowo.*

Danuta Wróblewska

Galeria Bakalarz

Ocalić od zapomnienia

27 stycznia w galerii Bakalarz odbył się wernisaż wystawy uczniów Józefa Miki „Ocalić od zapomnienia.” Młodzież z pracowni plastycznej Gminnego Ośrodka

Kultury w Pilniku zaprezentowała swoje umiejętności poparte niewątpliwym talentem i systematyczną pracą warsztatową. Barwna, wyrazista ekspozycja została doceniona przez wielu uczestników spotkania.

Wystawa jest podsumowaniem pleneru organizowanego przez Józefa Mikę - malarza, rzeźbiarza, animatora kultury regionu, który na co dzień zajmuje się plastyczną edukacją dzieci i młodzieży z Pilnika, Lidzbarka Warmińskiego oraz okolicznych miejscowości. Prezentowane w galerii prace mają „ocalić od zapomnienia” codzienny rytuał dawnej wsi warmińskiej. *Obrazy powstawały blisko dwa miesiące – wspomina Józef Mika – z płótnami jeździliśmy po gospodarstwach. Na żywo pokazywałem dzieciom kosiarkę, a one z natury ją malowały. Wiele czasu spędziliśmy, obserwując odchodzące w zapomnienie przedmioty codziennego użytku, niewykorzystywane już dzisiaj maszyny rolnicze, poznawaliśmy obyczaje dawnej wsi warmińskiej. To było dla uczestników pleneru bardzo ciekawe doświadczenie i, przy okazji, wielka frajda.*

Wystawę można zwiedzać do końca lutego w galerii Bakalarz. Zapraszamy!

Zajęcia edukacyjne w Warmińsko-Mazurskiej Bibliotece Pedagogicznej w Olsztynie

Przedstawiamy Państwu nową ofertę zajęć edukacyjnych skierowanych do uczniów wszystkich etapów kształcenia. Proponujemy tematy, które mogłyby uzupełnić, a nawet rozszerzyć, realizowane przez nauczycieli treści nauczania. Zawarte w ofercie zagadnienia dotyczą różnorodnych dziedzin i koncentrują się przede wszystkim na tekstach kultury. Zajęcia prowadzone są w atrakcyjnej formie, z wykorzystaniem prezentacji multimedialnej, tablicy interaktywnej, muzyki, filmu oraz innych środków dydaktycznych.

Grupy przedszkolne i nauczanie zintegrowane

Biblioteka w naszym mieście – zwiedzamy Warmińsko-Mazurską Bibliotekę Pedagogiczną (45 min)

Poznanie biblioteki jako miejsca gromadzącego, przechowującego i udostępniającego zbiory. Zwiedzanie biblioteki - zwrócenie uwagi na najważniejsze czynności tutaj wykonywane. Prezentacja gromadzonych zbiorów. Ogólne przedstawienie funkcji katalogów bibliotecznych. Kształtowanie nawyku właściwego zachowania się w bibliotece.

Dzieje Warmii w podaniach, baśniach i legendach (60 min)

Kształtowanie tożsamości regionalnej. Przybliżenie wybranych wydarzeń historycznych i legendarnych związanych z Warmią w oparciu o teksty Marii Zientary - Malewskiej (o Łynie i św. Jakubie). Zachęcanie do lektury książek związanych z regionem.

Czytając Andersena (60 min)

Zachęcanie do czytania baśni jako tekstu odzwierciedlającego ponadczasowe doświadczenia człowieka. Przybliżenie postaci H. Ch. Andersena i jego twórczości. Głośne czytanie wybranego utworu („Latający

kufer”, „Księżniczka na ziarnku grochu”, „Calineczka”) z wykorzystaniem rekwizytów. Rozmowa na temat wartości niesionych przez baśń.

„Prawda prostego opowiadania” - „Baśnie domowe i dziecięce zebrane przez braci Grimm” (60 min)

Omówienie procesu powstawania baśni braci Grimm. Głośne czytanie wybranego utworu i rozmowa na temat prawd zawartych w baśni opartej na ustnym przekazie ludowym. Ukazanie bogatego repertuaru wątków i motywów baśniowych powracających w różnych tekstach kultury.

Mój przyjaciel, Kubuś Puchatek (50 min)

Prezentacja fragmentu oryginalnego tekstu A. A. Milne'a „Kubuś Puchatek” w tłumaczeniu Ireny Tuwim. Wyeksponowanie wartości bezinteresownej przyjaźni w świecie przedstawionym „Kubusia Puchatka” i „Chatki Puchatka”.

W świecie książek Astrid Lindgren (50 min)

Zachęcanie do lektury książek Astrid Lindgren. Przybliżenie postaci i twórczości autorki na podstawie wybranej powieści: „Pippi Pończoszanka”, „Dzieci z Bullerbyn” (w zależności od grupy wiekowej uczestników spotkania). Głośne czytanie fragmentów wybranego utworu oraz rozmowa z dziećmi na temat bohaterów i świata przedstawionego powieści.

Spotkanie ze współczesną poezją dziecięcą.

Wierszowy zwierzyniec (45 min)

Wprowadzenie w świat współczesnej polskiej poezji dla dzieci. (Spotkania dla dzieci w wieku przedszkolnym).

Kolorowy świat wierszy (50 min)

Ukazanie barw świata we współczesnej poezji dziecięcej. Zajęcia prowadzone w oparciu o teksty: Zofii Beszczyńskiej, Marcina Brykczyńskiego, Agnieszki Frączek, Małgorzaty Strzałkowskiej i in. (Spotkania dla dzieci w wieku wczesnoszkolnym).

„Fortepianowi gadam...” Muzyczne opowieści Pana Chopina (50 min)

Poruszenie wyobraźni i wrażliwości estetycznej dzieci. Ukazanie postaci kompozytora serio i w sposób żartobliwy poprzez fragmenty tekstów Wandy Chotomskiej oraz Michała Rusinka. Interpretacja muzyki za pomocą obrazu (miniatury filmowe zrealizowane przez Telewizyjne Studio Filmów Animowanych w Poznaniu).

Z Linneą w ogrodzie sztuki (50 min)

Ukazanie wartości obcowania ze sztuką na podstawie tekstu Christiny Björk /Leny Anderson „Linnea w Ogrodzie Moneta”.

Szkoła podstawowa, klasy IV – VI

Biblioteka szkolna a biblioteka fachowa (50 min)

Zapoznanie z biblioteką fachową – zwiedzanie wydziałów Warmińsko-Mazurskiej Biblioteki

Pedagogicznej i prezentacja gromadzonych zbiorów (m.in. książek i czasopism wydanych przed 1945 r., dokumentów elektronicznych). Ćwiczenia kształtujące umiejętności korzystania z katalogów: tradycyjnego i komputerowego.

Słowniki, encyklopedie, słowniki jako źródło informacji (50 min)

Prezentacja wybranych wydawnictw informacyjnych – tradycyjnych i elektronicznych (encyklopedie multimedialne). Przybliżenie zasad właściwego doboru źródła informacji do określonych potrzeb. Ćwiczenia kształtujące umiejętność skutecznego wyszukiwania wiadomości.

Jak powstało pismo (50 min)

Zapoznanie z rodzajami pisma na przestrzeni wieków. Omówienie wpływu wynalazku pisma oraz druku na rozwój cywilizacji i kultury. Prezentacja materiałów pisarskich używanych w przeszłości. Projekcja fragmentów filmów pt. „Jak powstało pismo” oraz „Alfabet”.

Z wizytą na Zielonym Wzgórzu (50 min)

Przybliżenie świata przedstawionego powieści Lucy Maud Montgomery „Ania z Zielonego Wzgórza” - charakterystyka epoki, wirtualny spacer po Wyspie Księcia Edwarda, zapoznanie z bohaterką książki. Głośne czytanie fragmentów powieści.

W wewnętrznym ogrodzie wartości (60 min)

Wprowadzenie w świat powieści Frances Hodgson Burnett „Tajemniczy ogród”. Nazywanie i wartościowanie cech oraz postaw bohaterów. Projektowanie własnego ogrodu wartości.

Opowieść o niezwyklej przygodzie – „Lew, czarownica i stara szafa” C. S. Lewisa (50 min)

Wprowadzenie do lektury „Opowieści z Narnii” C.S. Lewisa - powieściowe światy równoległe, dziecięcy bohaterowie, postaci fantastyczne, nastrój powieści. Głośne czytanie wybranego fragmentu książki „Lew, Czarownica i stara szafa” i odkrywanie tajemnicy narnijskiego świata.

Zwyczaj i obrzędy w tradycji warmińskiej (45 min)

Pogłębienie wiedzy o regionie i wspólnocie kulturowej Warmiaków. Prezentacja filmu ukazującego zwyczaje i obrzędy obchodzonych na Warmii świąt Bożego Narodzenia oraz Wielkanocnych. Charakterystyka zwyczajów i obrzędów zawartych w formach kultu religijnego, gwarze, pieśniach, tańcach i eksponatach sztuki ludowej.

Szkoła gimnazjalna

Biblioteka pozaszkolna – jak sobie w niej radzić i wykorzystać do swoich potrzeb edukacyjnych (50 min)

Prezentacja rodzajów bibliotek ze szczególnym uwzględnieniem Warmińsko-Mazurskiej Biblioteki Pedagogicznej. Poznanie specyfiki wydziałów W-MBP. Kształcenie umiejętności korzystania z katalogów i zbiorów biblioteki. Pokaz multimedialny najważniejszych bibliotek polskich i ich zbiorów.

W maskach i na koturnach – teatr starożytnej Grecji (60 min)

Teatr grecki jako kolebka teatru europejskiego. Geneza spektaklu, budowa teatru, rola aktora i chóru, komponenty przedstawienia. Ciekawe rozwiązania scenograficzne. Teatr antyczny a współczesny – podobieństwa i różnice.

„O Warmio moja miła...” (45 min)

Wprowadzenie w świat wartości naszej małej ojczyzny i jej dziedzictwa. Pogłębienie wiedzy o regionie, społeczeństwie i wspólnocie kulturowej. Historyczne miejsca, elementy tradycji i sztuki ludowej Warmii.

Sto lat „Roty” (50 min)

Lekcja realizowana w 100. rocznicę powstania i prawykonania pieśni patriotycznej „Rota”. Przybliżenie sylwetki twórców „Roty”: Marii Konopnickiej i Feliksa Nowowiejskiego. Wyeksponowanie regionalnych korzeni w biografii kompozytora. Podkreślenie znaczenia postaci Feliksa Nowowiejskiego w kontekście rozważań o bogactwie kulturowym Warmii.

Polski wrzesień. Fakty – Wspomnienia – Obrazy (60 min)

Przybliżenie faktów historycznych dotyczących II wojny światowej w kontekście lektury wybranych tekstów - wspomnień nastoletnich świadków dramatycznych wydarzeń polskiego września.

Szkoła ponadgimnazjalna

Maturzysta czytelnikiem Warmińsko-Mazurskiej Biblioteki Pedagogicznej (60 min)

Zapoznanie z wydziałami biblioteki, zbiorami i zasadami korzystania. Prezentacja źródeł informacji bibliograficznej - katalogi, kartoteki, bibliografie (źródła tradycyjne i elektroniczne), faktograficznej - encyklopedie, słowniki itp. Kształcenie umiejętności wyszukiwania informacji w katalogach tradycyjnym i elektronicznym. Zasady sporządzania bibliografii załącznikowej do prezentacji maturalnej. Opis bibliograficzny różnych typów dokumentów.

UWAGA!

Młodzież klas maturalnych może zapisać się do biblioteki i korzystać ze zbiorów.

Antybohater w antyteatrze – Różewiczowska formuła dramatu współczesnego (60 min)

„Kartoteka” jako próba poszukiwania adekwatnej do obrazu współczesnej rzeczywistości nowej struktury dramatycznej. Zderzenie dramatu tradycyjnego z Różewiczowskim „dramatem wewnętrznym” - zakwestionowanie Arystotelesowskich kategorii charakterystycznych dla dramatu klasycznego, akcja wewnętrzna jako substytut fabuły. Znaczenie metaforycznej postawy śpiącego bohatera. Bohater „Kartoteki” i „Kartoteki rozrzuconej” jako ofiara postępującej degradacji świata.

Wielka scena otworem, przestrzeń wokół ogromna – teatralne, plastyczne i literackie wizje Stanisława Wyspiańskiego (60 min)

Ukazanie Wyspiańskiego jako inscenizatora, reformatora sceny i twórcy teatru monumentalnego. Przybliżenie klimatu młodopolskiego Krakowa. Wyeksponowanie związku muzyki Wagnera z twórczością Wyspiańskiego oraz podobieństwa wizji teatru tego artysty i teatru antycznego. Dyskusja na temat prawdy teatru i roli

aktora na zreformowanej scenie.

Myśl romantyczna w zwierciadle sztuki (60 min)

Ukazanie sposobów postrzegania świata przez romantyków za pomocą dzieł malarskich i muzycznych twórców epoki. Określenie charakterystycznych dla romantyzmu kategorii - wolności i buntu; tajemnicy; fragmentaryczności kosmosu; dualizmu świata i człowieka; natury; melancholii – w odniesieniu do dzieł Friedricha, Turnera, Delacroix, Goi, Blake’a, Chopina, Beethovena, Schumanna.

Porozmawiajmy na temat Biblii (60 min)

Prezentacja dwutomowego wydania Pisma Świętego z roku 1873 w tłumaczeniu księdza Jakuba Wujka - ukazanie edytorskiej strony dzieła, w tym zamieszczonych ilustracji. Ogólne wiadomości na temat Biblii – języki, w jakich została napisana, autorzy, czas powstawania, najważniejsze przekłady Starego i Nowego Testamentu.

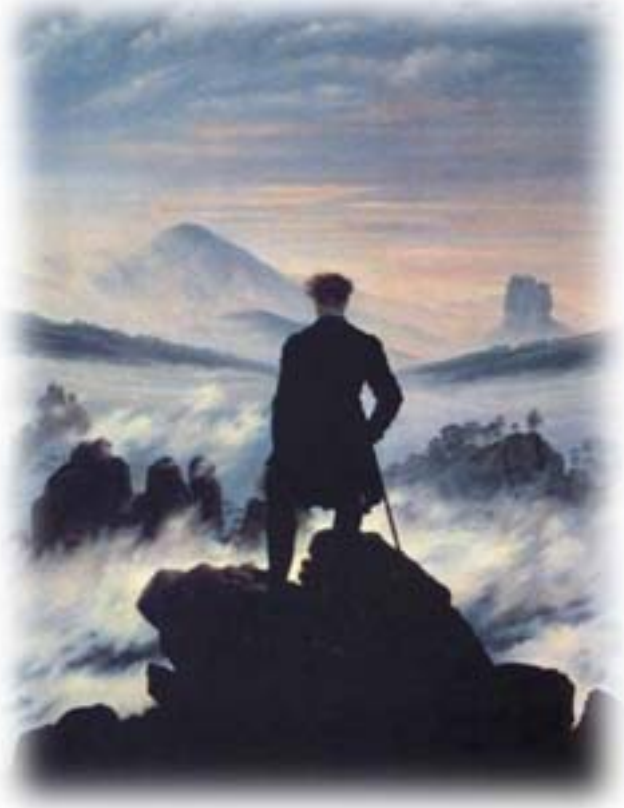
Wszystkie zajęcia edukacyjne są bezpłatne.

Odbywają się od poniedziałku do piątku w godz. 8.00 -14.00.

Szczegółowych informacji udziela Wydział Współpracy ze Środowiskiem -

tel. 89 527 25 86 w. 28,

e-mail: bakalarz@wmbp.olsztyn.pl

Polska wigilia

Wolontariusze **Klubu Ośmiu z Gimnazjum im. Ks. Jana Twardowskiego w Ostródzie** 11 grudnia 2010 r. gościli na spotkaniu opłatkowym członków **Warmińsko-Mazurskiego Stowarzyszenia Osób Niepełnosprawnych „ALFA”** w Ostródzie.

Na co dzień odwiedzają podopiecznych, pomagając w wypełnianiu obowiązków, dlatego znają ich problemy. Postanowili zrobić osobom niepełnosprawnym niespodziankę i umilić spotkanie przedstawieniem teatralnym. Tematyka bliska każdemu z nas, piękne polskie kolędy i pastorałki wzruszyły publiczność i wywołały uśmiech na wielu twarzach. Uczniowie zostali bardzo serdecznie przyjęci, otrzymali kilkakrotnie oklaski i wiele słów uznania. Mieli możliwość przełamania się opłatkiem z tymi, których znają, którym pomagają ale też z wieloma życzliwymi osobami, które chciałyby współpracować z wolontariuszami.

*Elwira Kowalska, Elżbieta Orlikowska
Opiekunowie Klubu Ośmiu
Młodzieżowego Wolontariatu
Gimnazjum w Ostródzie*

Jasełka szkolne

Boże Narodzenie w polskiej tradycji to okres wyjątkowy, bogaty w refleksje i przemyślenia na temat własnego postępowania i stosunku do drugiego człowieka. Jest to szczególnie ważne, nie tylko w gronie

rodziny, ale także w społeczności szkolnej. Konflikty i spory są tu rzeczą naturalną, wynikającą z połączenia się różnych charakterów, gustów, temperamentów i postępowania.

Dlatego spotkania jasełkowe w **Gimnazjum nr 1 w Ornece** są organizowane corocznie, przy dużym zaangażowaniu młodzieży, nad którą tradycyjnie już, czuwa katechетка pani Anna Żołądek. W tym roku spektakl bożonarodzeniowy odbył się w auli Zespołu Szkół Ogólnokształcących pod hasłem: „Christmas Song – Ornetta 2010”.

Szkolne grupy muzyczne i chór pod dyktando Wiktora Chojnackiego zaprezentował najbardziej znane polskie kolędy i pastorałki, które wprowadziły wszystkich w niepowtarzalny klimat, otwierający czas przeżywania świąt Bożego Narodzenia. Nie zabrakło również biblijnych postaci w pięknych strojach, a także świątecznych życzeń, które zwińczyły całą uroczystość.

Kolejne jasełka szkolne przeszły do historii, zostawiając jednak w każdym z nas cząstkę bożonarodzeniowego ciepła, tak potrzebnego nie tylko w grudniowe zimne dni.

*Artur Kurdyła
kl.II b Liceum Ogólnokształcące w Ornece*

Po meczach każdy z każdym tytuł Mistrza Ośrodka w Warcabach 64 Polowych wywalczył **Łukasz Galant**. Tytuł Wicemistrza przypadł **Rafałowi Stankiewiczowi**, który dzielnie obronił swoją pozycję przed **Krzysztofem Skórko**, który tym samym zdobył III miejsce w Turnieju.

W grupie chłopców najmłodszych o tytuł Mistrza walczyli: Damian Bucharzewski, Sebastian Słaby, Sebastian Sołoducha i Piotr Szatkowski. Dali z siebie wszystko, aby w meczach kierowanych zasadą fair play zdobyć jak najwyższe miejsca. W grupie chłopców najmłodszych tytuł Mistrza zdobył **Piotr Szatkowski**, II miejsce przypadło **Damianowi Bucharzewskiemu**, natomiast III miejsce ex aequo zdobyli **Sebastian Słaby** i **Sebastian Sołoducha**.

Wszyscy finaliści zostali nagrodzeni. Gratulujemy.

Marta Bodnar

Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy w Kętrzynie

„Wytrwać do końca to tajemnica wszystkich zwycięstw”

Phil Bosmans

12 stycznia 2011 roku odbył się Turniej Warcabowy o Mistrzostwo Ośrodka, w którym udział wzięło 16 uczniów **SOSW w Kętrzynie**, w tym 15 wychowanków Internatu oraz reprezentant Szkoły.

W pełnych sportowej rywalizacji meczach wyłoniono półfinalistów: Andrzej Duński, Łukasz Galant, Rafał Stankiewicz, Sebastian Rybak, Krzysztof Skórko, Mateusz Świacki. Podczas zaciętej rywalizacji została wyłoniona trójka finałowych graczy: Łukasz Galant, Krzysztof Skórko oraz Rafał Stankiewicz. Mecze półfinałowe cieszyły się ogromnym zainteresowaniem wszystkich biorących udział w Turnieju. Rozgrywki były obserwowane w pełnym napięcia skupieniu.

Nie bójmy się pomagać

Akcja Klubu Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu przy **Gimnazjum w Lipowie** „Nie bójmy się pomagać” udowodniła dzieciom ze Szkoły Podstawowej w Sokolnikach (woj. podkarpackie), że mogą liczyć na koleżanki i kolegów, którym nie jest obojętny ich los.

Dla czwórki uczniów z Sokolnik, którym powódź zniszczyła domy, wolontariusze zrobili świąteczne paczki.

Największą nagrodą dla nas był wzruszający list z podziękowaniami od jednego z obdarowanych uczniów.

A wszystko zaczęło się od wizyty nauczycielki – wolontariuszki z ZSZ w Lubawie, która szukała chętnych do włączenia się do akcji pomocy dla powodzian pod hasłem „Nie bójmy się pomagać”. Wolontariusze naszego Klubu podjęli natychmiastową decyzję: „pomagamy”. Wkrótce otrzymaliśmy nazwiska uczniów ze Szkoły Podstawowej w Sokolnikach, dla których mieliśmy zrobić paczki. Do akcji namówiliśmy naszych kolegów i koleżanki

ze szkoły. Niebawem paczki były gotowe. W umówionym dniu paczki zostały odebrane z naszego gimnazjum i transportem zorganizowanym przez wolontariuszy z ZSZ w Lubawie zawiezione do dzieci do Sokolnik. Akcja ta uświadomiła nam wszystkim, jak wielkie rzeczy może czynić człowiek jednocząc siły we wspólnym działaniu.

Aneta Korwiel
Gimnazjum w Lipowie

I TY możesz zostać „WSPANIAŁYM”

Klub Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu przy **Gimnazjum nr 1 im. Polskich Noblistów w Ostródzie** zaprasza młodzież do udziału w kolejnej edycji **Konkursu „Ośmiu Wspaniałych”**, promującego młodzieżowy wolontariat.

XVII edycja Konkursu, odbywająca się w roku szkolnym 2010/11, jak co roku organizowana jest przez Fundację „Świat na Tak”, przy współpracy samorządów lokalnych.

Celem Konkursu jest promowanie bezinteresownej pomocy drugiemu człowiekowi, pozytywnych, prospołecznych postaw i działań młodzieży na rzecz najbliższego otoczenia: grupy rówieśniczej, sąsiadów, osiedla, szkoły klasy oraz upowszechnianie zachowań życzliwości na co dzień, jako antidotum na agresję i brutalizację życia, wyróżnienie młodych wolontariuszy, którzy swym poświęceniem, wrażliwością, odwagą i życzliwością zasłużyli na najwyższe słowa uznania, przeciwdziałanie przemocy i agresji wśród młodzieży oraz upowszechnianie młodzieżowego wolontariatu.

Takie właśnie założenia ma Konkurs „Ośmiu Wspaniałych”, który promuje młodych ludzi mających z jednej strony pozytywną projekcję własnego życia, z drugiej - wielką wrażliwość na potrzeby człowieka słabszego - szukającego oparcia, gotowych zawsze wyciągnąć rękę do potrzebującego i pospieszyć mu z pomocą.

Koncepcja Konkursu jest prosta. Każde miasto dokonuje spośród nominowanych wyboru 8 „Wspaniałych”, a następnie przedstawia całej Polsce swoją wspaniałą młodzież. Młodzi ludzie, zwyczajni, ale gotowi uśmiechnąć się życzliwie do nieżyczliwego, wytrwale dążący do celu, nawet "pod wiatr" - a tacy są właśnie „Wspaniali”, gdy staną razem i wypowiedzą walkę nihilizmowi, chamstwu, przemocy – zwyciężą.

„Wspaniali” to młodzi ludzie, którzy budują lepszy, bardziej humanitarny świat, a przez pomoc innym stają się wzorem do naśladowania. W 2002 roku po raz pierwszy reprezentacja „Wspaniałych” powiększyła się o przedstawicieli szkół podstawowych. Nagrodzona "Ósemeczka", choć nie może pochwalić się ani dorosłym wiekiem, ani słusznym wzrostem, ani wielkimi dokonaniem, z całą pewnością jednak imponuje hartem ducha i wrażliwością serca.

W Konkursie mogą uczestniczyć dzieci i młodzież. Dopuszczone są dwie formy zgłoszeń: indywidualne lub grupowe. W formie zgłoszeń indywidualnych uczestnicy dzielą się na kategorie wiekowe:

- ♦ 10-13 lat /szkoła podstawowa/ - zwana dalej „Ósemeczka” - kandydaci mogą uczestniczyć tylko na etapie lokalnym. Jury spośród kandydatów wybiera nie więcej niż 8 osób.
- ♦ 14-19 lat /szkoła gimnazjalna i ponadgimnazjalna/ - zwana dalej „Ósemką” - kandydaci mogą uczestniczyć w eliminacjach na szczeblu lokalnym i ogólnopolskim. Jury spośród kandydatów wybiera nie więcej niż 8 osób edycji lokalnej. Spośród laureatów edycji lokalnej jury nominuje reprezentanta do edycji ogólnopolskiej. Z tej grupy wyłaniani są laureaci Konkursu „Ośmiu Wspaniałych” Polski i „Wspaniali” danej jednostki samorządu uczestniczącej w edycji lokalnej.

Warunki zgłoszenia grupowego:

- ♦ mogą być w obu kategoriach wiekowych,
- ♦ zgłoszenia rozpatrywane są tylko na szczeblu lokalnym,
- ♦ zgłoszenie grupy do Konkursu może być wielokrotne pod warunkiem rozwoju prowadzonej przez nią działalności,
- ♦ grupa nie może liczyć mniej niż 8 osób.

Warunkiem zgłoszenia kandydata jest przekazanie w terminie przewidzianym w kalendarzu prac wypełnionej

karty uczestnictwa wraz z załącznikami do najbliższego lokalnego organizatora Konkursu.

Gospodarzem tegorocznej Gali Miejskiego Samorządowego Konkursu Ośmiu Wspaniałych będzie Gimnazjum nr 1 im. Polskich Noblistów w Ostródzie.

Konkurs przebiega w dwóch etapach: lokalnym i ogólnopolskim.

Termin zgłaszania kandydatów do lokalnych komitetów organizacyjnych – do 18 lutego.

Przeprowadzenie eliminacji lokalnych – do 18 marca.

Termin zgłaszania kandydatów do eliminacji ogólnopolskich – do 25 marca.

Eliminacje Ogólnopolskie w Warszawie – 14-15 kwietnia.

Ogólnopolski finał XVII Ogólnopolskiej Edycji Samorządowego Konkursu Nastolatków Ośmiu Wspaniałych – 3-5 czerwca w Gdyni.

Szczegóły dotyczące tegorocznej edycji Konkursu, informacje o idei, historię i regulamin znaleźć można na internetowej stronie Fundacji „Świat na Tak”. Serdecznie zapraszamy wszystkich młodych „Wspaniałych” do udziału w Konkursie. Każdy może nominować swojego kandydata do Konkursu o laur „Wspaniałego”.

www.swiatnatak.pl

swiatnatak.pl/konkurs-osmiu-wspanialych.html

Mariola Piekutowska

*Opiekun Klubu Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu
Gimnazjum nr 1 w Ostródzie*

Międzynarodowy Dzień Wolontariusza 2010' w Ostródzie

Na co dzień uczą się lub pracują, w wolnym czasie - pomagają innym bezinteresownie... WOLONTARIUSZE.

Angażują się w przeróżne sprawy: społeczne, kulturalne, sportowe czy ochrony przyrody. Pracują w wielu miejscach: w domach dziecka, szpitalach, świetlicach, oratoriach, schroniskach dla zwierząt, zbierają pieniądze w różnych akcjach, przygotowują świąteczne ozdoby. Pomagają kolegom w nauce i starszym osobom w robieniu zakupów... Wyciągają pomocną dłoń do tych, którzy jej potrzebują, bo barwy wolontariatu są przeróżne.

Wolontariusze cieszą się, że mogą pomóc, nie wykonują swojej pracy po to, aby otrzymywać wyróżnienia i nagrody. Wolontariat to jest bezinteresowna pomoc, którą mogą dać innym i to daje im szczęście, gdy widzą, że innym ludziom niosą radość.

Kto może zostać wolontariuszem?

Zasadniczo każdy. Ważna jest chęć do pracy, odpowiedzialność, uczciwość, no i motywacja.

W poniedziałek, 6 grudnia 2010 roku po raz kolejny obchodziliśmy Międzynarodowy Dzień Wolontariusza, który przypada na 5 grudnia. Święto zostało ustanowione w 1986 roku, aby uhonorować miliony ludzi na świecie, którzy dobrowolnie darują innym swój czas, energię i umiejętności.

Tego dnia gospodarzami uroczystości na Ostródzkim Zamku byli wolontariusze **Klubu Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu przy Gimnazjum nr 1 im. Polskich Noblistów w Ostródzie**.

W atmosferze radosnego święta spotkali się młodzi wolontariusze, władze miasta, gminy, powiatu, dyrektorzy, przedstawiciele stowarzyszeń, fundacji, a także wszyscy ci, którym idee wolontarystyczne są bliskie.

Spotkanie rozpoczęło się od prezentacji różnych obliczy wolontariatu prezentowanych w żywych obrazach przez gimnazjalistów.

W trakcie spotkania goście powiedzieli wiele ciepłych słów pod adresem wolontariuszy.

Pani Joanna Glezman, Pełnomocnik Marszałka ds. Współpracy z Organizacjami Pozarządowymi zachęciła nas min. do podejmowania działań w ramach Europejskiego Roku Wolontariatu 2011, który w naszym

województwie 3 grudnia rozpoczęła Wojewódzka Konferencja z okazji Międzynarodowego Dnia Wolontariusza.

Klub Ośmiu zaprezentował przykłady działań wolontarystycznych, jakich dokonał podczas roku swojego istnienia.

Niewątpliwą atrakcją spotkania była inscenizacja „Wigilijnego gościa” w wykonaniu młodzieży oraz występy Estrady Muzycznej.

Nasze święto uwieńczył wspólnie zaśpiewany Hymn Wolontariatu Świata na TAK.

Po zakończeniu spotkania goście i młodzież prowadzili wspólne dyskusje przy urodzinowym torcie Klubu Ośmiu, do degustacji którego zaprosiła zebranych dyrektor Gimnazjum nr 1 Wiesława Szczygielska.

Chyląc czoła przed „moimi” wolontariuszami za ich pracę i dokonania pragnę również podziękować za wkład i poświęcony czas w przygotowanie naszego święta p.p. Iwonie Ciunelis, Katarzynie Fijas, Annie Płotek, Magdalenie Popławskiej, Janowi Rogalskiemu oraz Rodzicom wolontariuszy.

Mariola Piekutowska
Opiekun Klubu Ośmiu Młodzieżowego Wolontariatu
Gimnazjum nr1 w Ostródzie

Geograficzne Zawody

Okręgowe

rozstrzygnięte!

Kętrzyn liderem!

W dniach 12-13 lutego br. odbyły się zawody II stopnia XXXVII Olimpiady Geograficznej. Miejscem naukowych zmagania etapu okręgowego są od 11 już lat gościnne mury VI LO w Olsztynie. Sekretarzem i głównym koordynatorem prac organizacyjnych okręgowych zawodów jest mgr Grażyna Ziółkowska.

Pierwszy etap kwalifikacji w zawodach I stopnia XXXVII Olimpiady Geograficznej polegał na napisaniu pracy badawczej na jeden z poniższych tematów:

Temat A: **Wybrana droga publiczna w gminie X**

Temat B: **Charakterystyka jednostki fizyczno-geograficznej**

Temat C: **Projekt trasy geoturystycznej.**

Prace nadesłało 52 uczniów z 20 szkół Okręgu Olsztyn (północno-wschodnia Polska). Do zawodów pisemnych II stopnia zakwalifikowało się 32 uczestników, których prace ocenione zostały przez jurorów na 75 i więcej punktów.

Drugi etap kwalifikacji w zawodach II stopnia XXXVII Olimpiady Geograficznej składał się z części pisemnej i ustnej. Część pisemna zawodów II stopnia (rozwiązywanie testów w trzech podejściach) wyłoniła 10 finalistów.

Część ustna zawodów II stopnia składała się z quizu geograficznego oraz multimedialnej prezentacji pracy badawczej I etapu. Dzięki tej (po raz pierwszy wprowadzonej na Olimpiadzie) formie zawodnicy mieli możliwość przedstawienia wybranych elementów swojej pracy członkom jury i publiczności. Ta nowa forma okazała się dla wszystkich bardzo atrakcyjna:

- ♦ zawodnikom pozwoliła wykazać się dogłębną znajomością treści pracy, przedstawić motywy wyboru obiektów badań oraz podzielić się pasją badawczą;
- ♦ wśród publiczności wzbudziła ogromne zainteresowanie i aplauz;
- ♦ jurorów usatysfakcjonowała szczególnie - dając możliwość wysłuchania przemyślanych, merytorycznych wypowiedzi i nagrodzenia zawodników wysokimi notami.

Ostateczna punktacja w zawodach II stopnia wyłoniła z dziesięciu finalistów czołową „trójkę” młodych miłośników geografii. Są to:

I miejsce: Tomasz Powolny z ZSO im. W. Kętrzyńskiego w Kętrzynie, uczeń prof. Roberta Puczela,

II miejsce: Dawid Życzko z II LO w Olsztynie, uczeń prof. Andrzeja Ciesielskiego,

III miejsce: Paula Zapadka z II Prywatnego Liceum w Kętrzynie, uczennica prof. Roberta Puczela, dalsze miejsca zajęli:

- ♦ **Marta Banach** z ZSO im. S. Żeromskiego w Iławie, uczennica prof. Grzegorza Olszlegiera,
- ♦ **Maciej Kachniarz** z ZSO im. W. Kętrzyńskiego w Kętrzynie, uczeń prof. Roberta Puczela,
- ♦ **Patrycja Wyszowska** z IV LO w Olsztynie, uczennica prof. Ireny Romańczuk,
- ♦ **Magdalena Peplowska** z I LO w Olsztynie, uczennica prof. Marioli Strużyńskiej
- ♦ **Barbara Ludwiczak** z II LO w Działdowie, uczennica prof. Elżbiety Rucińskiej
- ♦ **Marcin Kachniarz** z ZSO im. W. Kętrzyńskiego w Kętrzynie, uczeń prof. Roberta Puczela,

Uczniowie tuż przed rozpoczęciem części pisemnej słuchają regulaminu zawodów II stopnia XXXVII Olimpiady Geograficznej

Final zawodów okręgowych XXXVII Olimpiady Geograficznej - Zwycięska grupa finalistów wraz z nauczycielami

♦ **Patrycja Barul** z ZSO im. W. Kętrzyńskiego w Kętrzynie, uczenica prof. Roberta Puczela, Zwycięska „dziesiątka” została zdominowana przez pięciu uczniów prof. Roberta Puczela z dwóch kętrzyńskich szkół. Serdecznie gratulujemy!

Finaliści i ich nauczyciele otrzymali zasłużone gratulacje i nagrody książkowe z rąk przewodniczącej Komisji Okręgowej dr Marty Gwiazdzińskiej-Goraj oraz sekretarza Komitetu Okręgowego w Olsztynie mgr Grażyny Ziółkowskiej.

Wszyscy członkowie Komisji życzą młodym pasjonatom geografii dalszego, tak ukierunkowanego, rozwoju zainteresowań oraz zakwalifikowania się i sukcesów w Centralnych Zawodach III stopnia XXXVII Olimpiady Geograficznej, które w tym roku szkolnym 2010/2011 odbędą się w Gorzowie Wielkopolskim.

*Alicja Goljat
członek Komitetu Okręgowego
Olimpiady Geograficznej w Olsztynie*

IV Walentynkowy Turniej Halowej Piłki Nożnej

Jak co roku 14 lutego z okazji „Walentynek” w hali OSiR w Ornećce odbywa się „Walentynkowy Turniej Halowej Piłki Nożnej Szkół Podstawowych”. Organizatorami tej imprezy są dwie szkoły: **Szkoła Podstawowa nr 1 w Ornećce oraz Szkoła Podstawowa nr 4 w Ornećce.**

Fantastycznie turniej rozpoczęły dziewczęta z klas I-VI (I grupa taneczna „Gwiazdeczki” oraz II grupa „Yellow Stars”) ze Szkoły Podstawowej nr 4 w Ornećce reprezentując trzy utwory taneczne. Tak na dobry początek. A potem zaczęła się zacięta sportowa walka fair-play w piłkę nożną.

W zawodach wzięły udział następujące szkoły:

- ♦ Szkoła Podstawowa z Dobrego Miasta,
- ♦ Szkoła Podstawowa z Lubomina,
- ♦ Szkoła Podstawowa z Mingajna,
- ♦ Szkoła Podstawowa nr 1 z Ornećki
- ♦ Szkoła Podstawowa nr 4 z Ornećki

Turniej odbywał się na zasadzie „każdy z każdym”. Bardzo dobrze zaprezentowały się dwie drużyny – gospodarze imprezy- Szkoła Podstawowa nr 1w Ornećce oraz Szkoła Podstawowa nr 4 w Ornećce.

Wyniki turnieju były następujące:

- 1 miejsce SP nr 1 w Ornećce
- 2 miejsce SP nr 4 w Ornećce
- 3 miejsce SP Lubomino
- 4 miejsce SP nr 2 Dobre Miasto,
- 5 miejsce SP Mingajna

Dyrektor Szkoły Podstawowej nr 4 w Ornece Małgorzata Szuba uroczyście nagrodziła zawodników dyplomami oraz pucharami, a z okazji „Walentynek” symbolicznie wręczono sportowcom lizaki – serduszka. Walentynkowy Turniej Halowej Piłki Nożnej odbył się w miłej sportowej atmosferze.

Dyrektor szkoły składa serdeczne podziękowania nauczycielom wychowania fizycznego za sprawną i efektowną imprezę sportową opartą na zdrowej rywalizacji.

Organizatorzy

Kolorowy Dzień Otwarty w Ukraińskiej Szkole w Bartoszycach

„Dookoła złoty blask! Karnawału nadszedł czas”- pod takim hasłem w **Zespole Szkół z Ukraińskim Językiem Nauczania w Bartoszycach** przebiegał Dzień Otwarty, w ramach którego odbył się między innymi bal karnawałowy dla uczniów klas „0”- III oraz zaproszonych małych gości.

Do naszej szkoły przybyły dzieci w wieku od 2 do 10 lat wraz ze swoimi rodzicami, aby wziąć udział w zabawie,

zobaczyć szkołę, poznać kolegów, przyjemnie spędzić sobotnie przedpołudnie.

W sali gimnastycznej odpowiednio udekorowanej zebrali się wszyscy uczestnicy balu, którzy w tym dniu zamienili się w księżniczki, rycerzy, kowbojów, zwierzątka, postaci z bajek oraz inne stworki. Prezentowane stroje były piękne i kolorowe. Zabawę rozpoczęło przedstawienie pt: „Kolorowy karnawał” w wykonaniu uczniów klasy III szkoły podstawowej.

Do pierwszego tańca „Pan Karnawał” poprosił panią dyrektor Lubomirę Tchórz. Do tańca zachęcały wesole ukraińskie rytmy i dziecięce piosenki.

Bal urozmaiciły liczne konkursy i zabawy, w których dzieci chętnie brały udział. Zwycięzcy otrzymali drobne nagrody. W trakcie uroczystości uczestnicy balu obejrzeli przedstawienie „Czerwony Kapturek”, w którym wykorzystano pacynki. Inscenizację zaprezentowały uczennice klas gimnazjalnych i klasy III szkoły podstawowej.

Podczas pobytu w szkole rodzice wraz z dziećmi mieli możliwość zwiedzić szkołę, zapoznać się z jej funkcjonowaniem, bazą dydaktyczną, a także uzyskać odpowiedzi na różne pytania związane z pracą dydaktyczno-wychowawczą naszej placówki.

Mirosława Paluszek
koordynator uroczystości

